

DRIFT

De ochtend begint meteen al goed. Nog maar net aan hebben we de tent verlaten of Rob meldt al een voorbijtrekkende zeearend. Korte tijd later spotten we een jonge boomvalk op een paaltje langs de weg. Alhoewel, een boomvalk? We kijken nog eens goed en kunnen niet anders concluderen dan dat we te maken hebben met een juveniele roodpootvalk. Feest dus. Opgewekt gaan we de dag te lijf. Echter niet voor lang. Allereerst moeten we ons door het villadorpje Büsumer Deichhausen heen worstelen. Waarom deprimeren dit soort oorden toch zo? De brave, gemütliche huisjes aan slingerweggetjes opgetrokken uit ouderwetse keien. Winkeltjes met snuisterijen en kalme horeca. Alles volkomen dienstbaar aan de bezoeker. Geen bordjes 'verboden voor honden', maar eindeloze palavers vol begrip en uitleg, beginnend met de woorden 'Liebe Hundebesitzer'. We zijn weer eens aanbeland in een zeer tevreden hoek van de wereld. Weg van hier, maar waar naartoe?

De haven van Büsum troost ons in eerste instantie. Een lekker rommelig geheel. Een kade met vissersboten. Mannen in vettige overalls. Ze zijn inmiddels gestopt met roken – ook aan hen gaat de vooruitgang niet voorbij, maar in gedachten zie ik ze nog rondlopen met een peuk in hun bek. Werkplaatsen en winkeltjes met onduidelijke handel. Vervallen silo's van de firma J. Stöfen. Een viswinkel waar men naast 'Frikadel special' ook nog gewoon gebakken vis kan krijgen. Er is ook nog een soort kermis gaande. De regionale gothic afdeling heeft zich over dit gebeuren ontfermd. De lederen kleding, tatoeages, neusringen en oorlelstretchers vol tapers en pluggen of hoe heten die dingen allemaal, draagt men onverschrokken, maar de ruige mannen kijken vriendelijk. Al is het wel even slikken als we twee baardige motorrijders bezig zien met het verkopen van afgeschreven

speelgoedieren aan onschuldige peuters. Een draaiorgeltje jengelt en komt maar moeilijk uit boven het lawaai van een rockabillyband op het podium. Een drone houdt alles scherp in de gaten.

Dat is een kant van Büsum. Ter hoogte van een vuurtorentje loopt een scherpe grens. Ten westen daarvan is ook in deze havenplaats een geheel nieuwe weg bewandeld.

Daar wordt het Waterfront ontwikkeld. Oprukkende hotels en appartementen met uitzicht op zee. En op deze zonnige herfstdag honderden mensen die zich koesteren in de zon. Een brede trap voert vanaf de boulevard naar de prutvlakte die hier als strand wordt aangeduid. Bij een geultje driehonderd meter verderop wordt gebadderd. Fragiele bejaarden schuifelen de zee in en laten zich voorzichtig in het water zakken. Ze ogen koud, maar ongetwijfeld zijn ze overtuigd van de heilzame werking van dit alles. Overal staan

instructeurs en mensenredders. Er mag niets, maar dan ook helemaal niets, misgaan. Nog eenmaal kijken we om en zijn vervuld van medelijden met het vuurtorentje. Nog houdt het moedig stand te midden van de oprukkende hoogbouw. Maar wij weten dat het gedoemd is ten onder te gaan. Onzichtbaar zal het zijn, met mogelijk als kleine troost dat een van die

appartementen gesierd is met de naam “Eben-Haëzer”. Inderdaad tot hiertoe heeft de Heere ons gebracht. Ik ben vervuld van medelijden met de Allerhoogste. En dan, tamelijk abrupt laten we de vrolijkheid en de alledaagsheid achter ons en kunnen we ons concentreren op de dijk. Dat nuchtere element, kaal en recht zonder tierelantijnen. Rob bezigt het woord verademing. Ik moet denken aan Gerard Reve die wel eens verzuchtte: “Niet modern of speciaal ontworpen”. En zo is het. We passeren nog wat kitesurfcentra maar dan ligt ruim tien kilometer dijk voor ons. We moeten weer het aangename gevoel van het wat zinloze wandelen langs zo’n kaal object nog weer wat vinden. Maar dan kan het beginnen. Lopen en kijken en wat mediteren.

Achter de dijk de lege polder en, wat ons betreft, waardering voor de onverstoorbare boer die het land bewerkt. Hier wordt vooral ook kool verbouwd, in lange rechte rijen. Het land kleurt er, afhankelijk van de koolsoort, zo mooi grijsgroen of grijsrood door. Aan de wadkant landaanwinningswerken en een enkel plukje strandkorven. We verbazen ons over de omvang van de kwelder hier. Tientallen, misschien wel honderden hectares. Flink

stukken zijn in cultuur en worden met schapen begraaasd. Bij een wat natuurlijker en ook drassiger stuk maken we een doorsteek naar de waterkant en lopen over een tapijt van zeekraal en slijkgras. Een groepje goudplevieren vliegt, opgewekt klagend op. Boven ons zeilt een kiekendief. Het wordt steeds mooier, vlakker ook en opener met steeds meer ruimte voor de hemel en de horizon. Een koppel Kieviten gaat de lucht in. Wij nemen plaats op wat paaltjes van de landaanwinning en laten het geheel op ons inwerken. De stilte, de ruimte en de natuur. Aldus gesterkt leggen we de laatste kilometers af, met aan het eind nog een mooi petieterig zomerkadetje waarop het goed wandelen is.

Ook bij de Eider Sperrwerke is sprake van enige recreatie. Maar hier vertedert het. Aan de rand van de kwelder een blauw keetje waar verkleed kan worden. Een ligweide, deels ook “ohne Hund” en een eenzame douche. Meer niet. In het aan de dijkvoet gelegen paviljoen, luisterend naar de naam Die Deichkate, sluiten we deze etappe af met een goed glas Dithmarscher Pilsner. Dat hebben we wel verdiend, zo menen wij.